Oláh András

bekormozódott pillanat

a homokparton megállsz
a loncsos fűz előtt melynek ágai
már nem rajzolnak rejteket
feldereng a régi kis vacok
s a cserfes nyári délután
ami feloldotta a tépelődést
az egymásba bújó vágyakat
de bekormozódott a pillanat
elnémult a múlt
kavics csikordul a talp alatt
a hídtól távol egy csönd-sziget
s a szűk kanyar ahol hagytad
meghalni az álmokat